

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **T. R.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2017, č. j. 3 A 214/2016 - 12,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobou se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spatřoval v tom, že ve věci sp. zn. 3 A 184/2016 senát obecného soudu v rozporu s rozvrhem práce porušil čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a § 42 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb. (§ 40 až 44 téhož zákona).

[2] Usnesením ze dne 27. 10. 2017, č. j. 3 A 214/2016 - 12, Městský soud v Praze žalobu odmítl, neboť vyložil, že žalobce fakticky brojí proti postupu soudu dle soudního řádu správního, nikoli proti činnosti správního orgánu. Správní soud přitom nemá pravomoc přezkoumávat výsledek jiného soudního řízení.

[3] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) teзовitou kasační stížnost, v níž namítal nezákonnost, podjatost, zmatečnost, trestnou činnost úředních osob, nulitu všech úkonů a nicotnost všech úkonů. Dále žádal o ustanovení zástupce, osvobození od soudních poplatků a prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti.

[4] Nejvyšší správní soud vyhodnocuje okolnosti, za nichž stěžovatel podává u soudů návrhy na zahájení řízení a kasační stížnosti, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 – 11). Stěžovatel svá „práva“ uplatňuje zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2012,

č. j. 2 As 82/2012 – 13). V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni rozhodování v této věci přes 340 spisů, kde stěžovatel vystupuje v pozici účastníka. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství stěžovatelem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně samo o sobě neznamena, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů, či spíše bezobsažných tvrzení ve „formulářové“ podobě, kdy stěžovatel fakticky ve svých „kasačních stížnostech“ obměňuje pouze čísla jednací napadených rozhodnutí správních soudů.

[5] Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti ani k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Takové výzvy vůči stěžovateli neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel vždy žádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak bude jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku nebo odmítnutí návrhu pro neodstranění jeho vad.

[6] Nejvyšší správní soud nepochybuje, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se odehrál i v posuzované věci. Žaloba nemá naději na úspěch, neboť stěžovatel brojí postupu soudu v jiném soudním řízení vedeném týměž stěžovatelem. V takovém případě však stěžovatel svou žalobou nenapadá činnost správního orgánu ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale brojí proti postupu správního soudu při výkonu jeho soudní pravomoci. Přezkum rozhodnutí správního soudu přitom není možný prostřednictvím podáním „další správní žaloby“, ale využitím opravných prostředků dle příslušného procesního předpisu, v posuzované věci dle soudního řádu správního. Jestliže stěžovatel takto nepostupuje a příslušné opravné prostředky řádným způsobem nepodává, nelze dovodit přípustnost jeho „žaloby“ proti postupu správního soudu.

[7] Nejvyšší správní soud proto stěžovateli kasační stížnost a limine odmítá pro vady podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), za použití ustanovení § 120 s. ř. s.

[8] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu